

DA ŽIVOT IMAJU

List 50+ * Broj 6 * travanj 2019.

Sretan Uskrs!

Ljubav je cvijet, a nada stabiljka. Spasenje je čitava biljka. Božja milost, Njegov vlastiti život ulazi u nas po vjeri, kao voda kroz korijenje drveta. Ona se u nama penje kroz nadu, kao sok po deblu. Njezini cvjetovi cvjetaju s naših grana i pretvaraju se u plodove namijenjene bližnjima.

RIJEČ UREDNIKA

DRAGOCJEN SI U BOŽJIM OČIMA!

Piše: Dr. fra Tomislav Pervan

Pogledamo li malo u ljudsku povijest, vidjet ćemo kolika je cijena otkupnina bila za pojedine povijesne osobe. Engleski kralj Richard Lavljega Srca vraćao se s križarske vojne i u Austriji je bio zarobljen. Engleska je platila za njegovo oslobođenje 6 tisuća vjedara srebra. Kad je Francesco Pizarro zarobio kralja Inka Atahualpu

njegov je narod platio za njega otkupninu – 25 tona zlata i srebra. Tjednima su Inke talile sve svoje dragocjenosti i dovozile nezasitnom Španjolcu. Na kraju, kad više nije imao što od njih iznuditi, dao je kralja ubiti. Svatko, naime, tko plaća otkupninu zna – nikada to nije do kraja sigurno. Ali se čovjek nada. Nada se da će nakon plaćanja ljubljena osoba biti slobodna, da će je moći zagrliti, poljubiti. Jer, tko ljubi, nema u glavi hladnu računicu, kao što to čine osiguravajuća društva, nego daje sve od sebe.

Bog je dao, Bog daje daleko više od svih ostalih. Dao nam je svoga Sina. U Njemu nam je dao sve. Na križu je prolio svoju krv za nas. Za nas! Kolika je njezina kemijska vrijednost i cijena? Nitko ne bi taj život osigurao na deset milijuna dolara. Ali, kakvi smo to mi, bijedni i tvrdovrati robovi! Daje sve za nas. Kolika je pak cijena naše ljubavi prema Bogu, pre-

ma Isusu? Jeftina, krajnje jeftina. Juda ga je procijenio – 30 srebrnika – cijena ondašnjega roba na tržnici. Nerijetko ga izdajemo i prodajemo za još jeftiniji i manji iznos.

Naučimo cijeniti druge, promatrati druge, ljude oko sebe, očima kojima ih promatra sam Isus. Mnogi nisu svjesni da su dragocjeni, vrijedni. Mnogi su u životu nesigurni, nestabilni, nemaju samopouzdanja. Recimo im: Vrijedan si. Dragocjen si. U Božjim očima. U našim očima. I kakav je Bog prema nama, takavi smo i mi prema tebi i svim ljudima. Pavao nas sve poziva da budemo Božji nasljedovatelji. Ne oponašatelji, nego da činimo kako je i što je on učinio za tebe, mene, nas.

Newton o uskrsnuću Gospodnjem

Jednom su zapitali Newtona: "Kako je moguće da tijela mrtvih, odavno raspadnuta, ponovo postanu tijela svojih duša?"

Na to je znanstvenik pomiješao željeznu prašinu sa zemljom i upitao svoje sugovornike: "Tko može izdvojiti iz prašine i skupiti ovu željeznu prašinu?"

Nije dobio odgovor.

Onda je Newton uzeo magnet i prinio ga mješavini. Nastalo je komešanje čestica. Sitni dijelovi željezne prašine počeli su se hvatati za magnet i jedni za druge.

U prašini nije ostalo niti jedna željezna čestica.

Tada Newton reče prisutnima: "Onaj, koji je ovoliku silu dao mrtvom kamenu, zar On ne može dati takvu moć našim dušama kada bude trebalo da se obuku u svoja proslavljenatajela."

RIZNICA DUHA

ZDRAVO, MARIJO!

Ivana Brlić-Mažuranić

Malena, zelena i sočna dolina među kamenitim bregovima. U njoj stado ovaca i dva mala pastira: bratac i sestrica. Odnekud dopire glas zvona:

Zdravo, Marijo!

Djevojčica klekne u travu, a mali bratac do nje. Sklopljene ručice, uzdignute oči i mala usta govore molitvu Gospodnju:

„Oprosti nam duge naše!“

Mali bratac povuče sestraru za rukav, no ona moli dalje, pobožno i skrušeno. Opet je povuče za košuljicu:

„Marice!“

„Čekaj, dok završimo“ dahne ona.

„Ne možemo! Kleknula si na cvijet. To ga boli, pa nas Bog ne sluša!“

Sklopljnim ručicama premjesti se djevojčica na kamen. Obadvoje nastavili su svoju molitvu, a cvjetak počne uspravljati glavicu i, gledajući u nebo, pridruži se tihoj molitvi njihovoj:

„Oprosti nam duge naše!“

SVEĆENIK – DOBRO ĆE TI DOĆI!

Svećenik je kao sudac na nogometnoj utakmici. Iako je najbolji i u svakome pogledu bespriješoran i pravedan, uvijek će se netko naći tko će mu u lice dobaciti: podmitljivac!

Svećenik je kao jutarnja glazba. Netko želi da bude meka i lagana, drugi, opet, da bude brza i burna, dok treći želi da ne bude ni lagana, ni brza, a četvrti je uopće ne želi.

Svećenik je čovjek kao i mi. Nije iz plastičnih snova, niti iz voska, ali nije niti iz najtvrdje stijene. Neka se ipak strpe oni koji bi htjeli da bude bjelji od snijega.

Nema na svijetu lakše stvari, a niti podlijе, nego loše govoriti o svećenicima. Ne mogu se braniti, nije im omogućeno da se obračunaju s klevetnicima. Svećenik je ipak svećenik. I svećenik je kao gorčica: nije ugodna, a uvijek će ti dobro doći. Pa ako bi svećenik i teško sagriješio, pa kad bi baš postao otpadnik, njegove će ruke uvijek ostati posvećene. I za svakoga između nas bila bi najveća sreća kad bi nam te ruke na smrtnom času podijelile odrješenje. (L)

NAJLJEPŠE MISLI O STAROSTI

HOĆEMO LI IZGUBITI DUŠU?

Iz kateheza pape Franje održane na općoj audijenciji u srijedu 4. ožujka 2015. (2)

Dok sam bio dijete, baka nam je pričala priču o starom djedu koji se prljao dok je jeo jer nije mogao dobro prinijeti juhu sa žlicom ustima. A sin, koji je već imao vlastitu obitelj, odlučio ga je premjestiti sa zajedničkog stola te je napravio mali stol u kuhinji, gdje ga drugi nisu mogli vidjeti, da jede sam. I tako nije stvarao neprilike kada su dolazili prijatelji na ručak ili večeru. Nekoliko dana poslije, došao je kući i našao najmlađeg sina kako se igra sdrvom, čekićem i čavlima, nešto je pravio. Upita ga otac: "Što to radiš? - Pravim stol, tata. - Stol, zašto? - Da ga imam kad ti ostariš, tako da možeš jesti na njemu". Djeca imaju više svijesti od nas!

Starije su osobe muškarci i žene, očevi i majke koji su bili prije nas na našem istom putu, u našem istom domu, u našoj svakodnevnoj borbi za život dostojan čovjeka. Oni su muškarci i žene od kojih smo mnogo primili. Starija osoba nije tuđinac. Stariji to smo mi; uskoro, ne tako skoro, no neminovno, iako na to ne mislimo. A ako ne naučimo lijepo postupati sa starijima, isto tako će se postupati s nama.

Krhki smo pomalo svi, stari. Neki su, međutim, posebno slabi, mnogi su sami, i bolesni. Neki ovise o nužnim lijekovima i pažnji drugih. Hoćemo li zato učiniti korak natrag? Hoćemo li ih prepustiti njihovoј sudbini? Društvo bez blizine, gdje besplatnost i ljubav bez protuusluge - čak i među strancima - nestaju, je izopaćeno društvo. Crkva, vjerna Božjoj Riječi, ne može tolerirati te degeneracije. Kršćanska zajednica u kojoj se blizinu i besplatnost više ne smatra neophodnim, izgubit će zajedno s njima i svoju dušu. Gdje nema poštivanja prema starijim osobama, tamo nema budućnosti za mlade ljude!

USKRS – BOG NA VIDIKU!

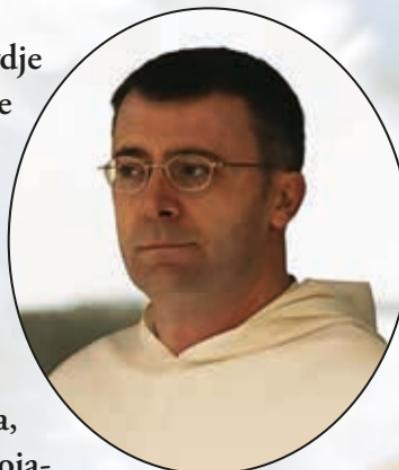
Piše: Frano Prcela, OP

Uskrs je tek onda ako je novi život ovdje i sada. Kako to razumijeti? Uopće nije riječ o tome da shvatimo Uskrs ili da razumijemo uskrsnuće – nipošto. Isusovim uskrsnućem promatrano čisto razumski nije se ništa promijenilo. Svijet je ostao i dalje svijet – doduše s darom njegova uskrsnuća ali i svakodnevnim umiranjem. Problemi svijeta, patnje i sumnje ostali su i dalje postoјati. Očima vjere gledano ipak se od tog prvog Uskrsa sve promjenilo! Stoga, vi i ja pozvani smo „promijeniti smjer“ svojih života.

Dakle, svake godine ista poruka, svake godine nova poruka uskrsnuća. „Krist je uskrsnuo“ – pjevamo i naviještat ćemo ovih uskrsnih dana. Sad je na nama da prevedemo te riječi u naše živote. Jer, ne može se slaviti Uskrs i nastaviti se dalje ponašati, kao da je sve ostalo po starome. Uskrs ima posljedice, ne samo za žene na Isusovu grobu nego i za nas danas.

Sad smo mi na potezu, jer Uskrs nije ničija privatna stvar, nego se tiče svih nas. Već je govor o onome što se dogodilo na grobu početak uskrsnog življenja. Ženama nekoć na grobu pred njihovim se očima Bog pojavio potpuno izravno. U tom trenutku nisu znale ništa bolje učiniti, nego smjesta otrčati, kako bi učenicima, sljedbenicama i svojim prijateljima najavile: Bog je na vidiku! To međutim zahtijeva cijenu vjerničkog pouzdanja.

Ta je cijena možda mnogima danas previsoka. No, upravo i jedino vjerom i kroz vjeru moguće je nadići granice smrti, to je poruka Uskrsa i polog budućnosti. Jer naše ljudsko bivstvovanje nije i ne smije biti određeno smrću, nego mora biti određeno životom, ovdje i sada.

KATOLIČKA OBNOVA U SJEVERNOJ EUROPI

Piše: Filip Mazurczak

Katolička Crkva u sjevernoj Europi doživljava pravu renesansu u malom. U Velikoj Britaniji trenutačno ima više praktičnih vjernika katolika negoli anglikanaca. U Skandinaviji ima približno 600 000 katolika, otprilike 3% ukupnoga stanovništva toga područja (što je slično postotku katolika u Aziji). Sasvim je sigurno to djelomice povezano s imigracijom.

Budući da se Europska Unija 2004. proširila na manje bogate zemlje bivšega istočnoga bloka, Skandinaviju i Britansko Otoče preplavili su iseljenici iz katoličkih zemalja, poput Poljske (2,2 milijuna Poljaka napustilo je svoju zemlju u prošlom desetljeću), Slovačke, Hrvatske, i Litve.

Dok se sv. mise diljem sjeverne Europe slave na poljskome i hrvatskome i autohtono stanovništvo toga područja biva privučeno u Katoličku Crkvu. Prošloga se desetljeća broj britanskih bogoslova učetverostručio. To se, pak, ne da objasniti imigracijom, jer mladi poljski useljenici koji ulaze u bogosloviju obično se vraćaju kući. Ovdje nije riječ niti o kratkotrajnim zanosu, poput onoga koji je 2010. godine uslijedio nakon posjeta Pape Benedikta XVI. Činjenica je da se ovakav uzlazni trend bilježi već deset godina.

Trenutačno Skandinavija ima najveći broj zvanja na sjevernoj polutci. Katolička Crkva u Švedskoj ima samo 103 000 članova i 17 bogoslova.

HERCEGOVINA FRANCISCANA

DANAS

Ne čekaj sutra da kažeš nekome kako ti je važan.

Ne čekaj sutra da bi otvorio svoje srce za sve ljude oko sebe.

Danas je pravo vrijeme za to. Sada je samo ono što postoji.

Samo ovo sadašnje može te podići visoko da otvorиш srce za brata čovjeka.

Ljubavi nam nedostaje. A ona je plod i čin vjere.

Gdje ona manjka, vlada nevjera, i nedostaje naše svjedočanstvo.

Tamo vlada ono od jučer i iluzija o onome sutra.

Tamo je važno što drugi o Tebi zbori. A ne ono što jesili!

VRAPČIĆ

Dok drhtiš na vjetru vrapčiću mali,
i ni svjestan nisi što ti sve fali.

Tebi je važno da vjetar stane,
ili' da se skloniš u gusto granje.

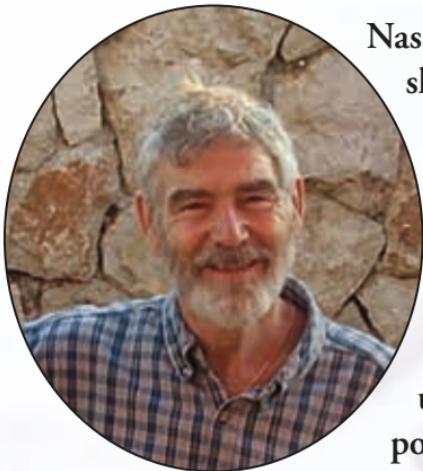
A oni tamo uz kamin hotela,
imaju puno dvojbi u glavi.

Što bi im bolje na želudac palo:
miješano meso ili' biftek na tavi.

Fra Mladen Rozić

KAKO RASTI U HRABROSTI?

Piše: Michael O'Brien

Nas očeve od rođenje uče neka dobro skrivamo svoja srca, nosimo svoje terete, budemo jaki, čvrsti, stični. Istina je kako moramo preuzeti odgovornost za život, ako želimo biti dobri očevi i muževi. Ali, kao dobri očevi ili muževi, prije ili kasnije ćemo iscrpiti svoje snage, a upravo u tome trenutku možemo postići novu razinu razumijevanja. To je istinska "slabost" Kristova, koja istovremeno predstavlja i najveću snagu. Pa ipak, to ne možemo sami. Svaki dan pohodim Presveti Oltarski Sakrament i kažem: "Oče, potrebna mi je Tvoja milost da bih mogao ljubiti." Potom navedem konkretne stvari s kojima je naša obitelj u tome trenutku suočena. Sada su to vrlo često adolescenti u našoj obitelji — te naravno, trajni materijalni neodstatci našega načina života. "Danas mi, Gospodine, podaj mudrost i strpljenje, podaj mi milost da se oduprem napasti, pomozi mi izaći nakraj s ljutnjom, zbuđenošću, težnjom za životom bez trpljenja. Dragi Isuse, otvaram Ti svoje srce: Ti vidiš ovaj korijen straha u meni. Dotakni se toga straha. Ispuni taj tamni kutak svojom svjetlošću i svojom ljubavlju."

Ništa tako moćno ne zatvara putove ljubavi kao strah. Grijeh čini to isto, jednako kao i tjeskoba. Živimo u vremenu koje je zasićeno i opsjednuto strahom. Ali, kako se u tome okružju naučiti pouzdavati? Činimo to prepoznajući strah i suočavajući se s njime kao s onim što on zapravo i jest. Nije li upravo to definicija hrabrosti? Kako drugačije rasti u hrabrosti negoli istinski se suočavajući sa svojim strahom? Dobra je vijest što to ne moramo učiniti sami. Naš nam Otac pomaže da to učinimo s Njime.

DUHOVNA MISAO

TKO ĆE NAM SKINUTI KAMEN SA SRCA?

Piše: Dr. Ratko Perić, biskup

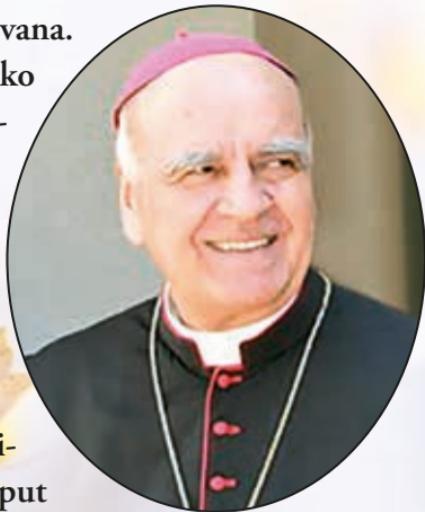
Učenici: Svi su se razbježali, osim Ivana.

Petar se junaciо na Veliki četvrtak: tko kao on! Ali kako se okliznuo u Kajfinu dvorištu i navalio teški kamen grižnje savjesti na svoje srce, Veliki je petak proveo plačući. Veliku subotu još gorče. Zaboravio je da je Isus tri puta govorio o svojoj smrti, ali i o uskrsnuću. Eto sada poruke apostolima: neka idu u Galileju, tu će se vidjeti, gdje su se prvi put susreli. Da obnove uspomene stare. Recite i Petru! Nije ga Isus zaboravio. Kako će kada je za njega posebno molio: da ustane, ostane, postane Stijena, na kojoj će On sagraditi Crkvu svoju.

Uskrsli. Uskrsnu! Smrti, gdje je sada tvoja pobjeda i žalac? – pita se zanosni Pavao. Uskrs joj je zadao smrtni udarac. Ona nije više najtragičniji događaj života, jer je prestala biti trajna i vječna kategorija. Ona je privremena, samo do Uskrsa, za pravednike.

Uskrsnu – znači otkotrlja se kamen s groba, Božjom odlukom i snagom. Zauvijek! Udalji se tjeskoba iz srca čovječanstva, ukloni se grijeh kao užasan virus u spasenju duše. Za trenutak se činilo da je Đavao i pakao izvojevaо pobjedu, ali vidiš da su svi konci savršeno u rukama Božjim.

Nismo li mi stotinu puta preko svake mjere zabrinuti tko će nam skinuti kamen sa srca, kada, gdje i kako proći odgoj i školu, naći hranu, stan i posao; podnijeti operaciju, kalvariju, spasiti naciju. A kada bismo radinom rukom i čvrstom vjerom pošli ususret Uskrlome, Bog bi se pobrinuo u tili čas, i nestalo bi kamena i tjeskobe. Mi samo malo, a Bog sve ostalo!

PRIČA IZ ŽIVOTA

TIŠINA, SAMOĆA I USPORAVANJE ŽIVOTNOGA TEMPA

Piše. Prof. dr. Peter Kreeft

Svi koji danas žive u velikim gradovima ili njihovoj neposrednoj blizini, osjećaju očajničku potrebu za sljedeće tri stvari: tišinom, samoćom, i usporavanjem životnoga tempa. To nam je potrebno ako se želimo posvetiti molitvi, ali jednako tako i želimo li uopće sačuvati zdrav razum.

Tišina. Kierkegaard, veliki danski kršćanski filozof iz 19. stoljeća, često je govorio o tišini. Njoj su posvećene i gotovo posljednje riječi što ih je ikada napisao. Rekao je: „Kada bih bio liječnik i smio propisati samo jedan lijek za sve boljke suvremenoga svijeta, odabrao bih tišinu. Jer, kada bi se Riječ Božja u suvremenome svijetu i propovijedala, tko bi je čuo uz toliku buku? Stoga, valja uspostaviti tišinu.“

Tišina predstavlja nužnost, a ne luksuz. Samo riječi koje dolaze iz tišine imaju snagu; riječi koje dolaze iz buke, ili su tek posljedicom drugih riječi, površne su. Riječi koje dolaze iz tišine nalik su na morsko valovlje; riječi što dolaze iz drugih riječi u najboljem su slučaju poput brza potoka, a u najgorem poput puštanja vode iz slavine ili vodokotlića.

Samoća. Samoća je nešto za čime su drevni mudraci čeznuli kao za darom. Pa ipak, današnje je društvo nameće svojim najtežim zločincima kao najokrutnije mučenje što ga može smisliti.

I samoća je također nužnost, a ne luksuz; ona je nužan temelj istinskoga zajedništva. Zajedništvo bez samoće nalik je na stotinu ljudi što stoje u krugu, pri čemu se svaki naslanja na onoga do sebe. Uskoro će se svi redom neizbjježno prevrnuti.

Usporavanje životnoga tempa. Danas je to postalo gotovo nemoguće. Život je nalik na pomahnitalu rijeku, prepunu prevrnutih čamaca. Potrebno nas je odvesti na tihane vrutke, kako bi nam se duša okrijepila.

Usporavanje životnoga tempa jednako je tako nužnost, jer je izvorom svake učinkovite djelatnosti – poput riječi i djela Kristovih. To je kao kada polako napinjemo luk, a onda ga naglo pustimo. Površni smatraju da su žive samo one duše koje su neprestano u pokretu, ali zato duboki znaju kako su istinski žive samo tihe duše.

PITANJA

SLIKU SVOJU LJUBIM!

Priredio: Matko Petrović

Pitanje:

Nemam ništa protiv interneta, ali pomalo me zabrinjava inflacija riječi, osobito fotografija? Zašto se ljudi toliko mnogo fotografiraju?

Odgovor:

Istaknuti američki povjesničar Daniel J. Boorstin proveo je 1961. godine znakovitu studiju nazvanu „Lik“, u kojoj je dokumentirao sve veće oduševljenje Amerike medijskim likovima. Ustvrdio je između ostalog i ovo: „Američki građanin tako živi u svijetu u kojem je mašta stvarnija od stvarnosti i gdje slika uživa veće dostojanstvo od svoga izvornika.“

Svaki razborit čovjek zna da Bog svako svoje stvorenje pečati i obdaruje vlastitim biljegom ljepote a ljubav nam pomaže razabratu ljepotu i dostojanstvo što ih je Bog položio u svaku dušu.

Boorstin bitnu poruku svoje knjige prenosi kroz jednostavan razgovor jedne majke i njene oduševljene prijateljice.

„Bože, kako lijepo dijete imaš!“ – kaže joj prijateljica.

„Ah, to nije ništa“ – odgovara majka. „Tek da ga vidiš na slici!“ Dijete je „samo“ stvarno, ali, nažalost, tehnološki izmiksana i do-tjerana fotografija predstavlja poželjniju „verziju“ njezina vlastitog djeteta.

Zanimljiv je i ovaj primjer: Dennis Helfer je poljodjelac čiju je kćer Triciu američka agencija Ford proglašila svjetskim super-modelom. Međutim - kao pravi otac - on sve svoje kćeri promatra očima ljubavi: „Ne doživljavam Triciu ljepšom od svojih ostalih kćeri“ – kaže on, ali ne izbjegava napast i domeće. - „Ona samo lijepo izgleda na slici.“ Kakva li mudra oca! Mogli bismo reći kako je ljubav toga oca „slijepa“ na pravi očinski način. A kako je kod svakog kod nas, nitko nam ne brani prosuditi! Jesmo li sami lijepi „poput slike“?!

ŽIVOT VJERE

USRED NOVIH ZBIVANJA

Franz Sodja

Potrebno je više hrabrosti da promijeniš svoje mišljenje, nego da zadržiš staro.

George Bernanos

Tko trči samo za drugima, nikada ih neće dostići.

Michelangelo Buonarroti

I stariji se čovjek može prilagoditi novostima, veseliti im se i zajedno s njima ići dalje kroz život. Ujedno shvaća da novo nije zato dobro jer je novo i da staro nije zato loše jer je staro.

Mudrost starijeg čovjeka potrebna je usred novih zbivanja. Treba odijeliti pljevu od zrnja. A treba odijeliti i novotarije onih koji traže novosti da proslave same sebe, od onih koji traže nove putove iz ljubavi prema čovjeku, ili, ako smo na kršćanskom tlu, iz ljubavi prema Crkvi za Božje Kraljevstvo. Takvi su ljudi u opasnosti da ih drugi neće razumjeti, da će ih osuditi, a ipak koračaju svojim putem i čovječanstvu će donijeti nešto veliko i lijepo. Tko samo sebe traži, sam će se slomiti. Prije ili kasnije razočaran će nestati iza zavjese.

Koliko je starijih ljudi nesretni samo zato jer ne mogu podnijeti novosti. Sami su si krivi. Zašto nisu toliko savitljivi i ne prihvaćaju razloge za novo? Zašto ne pokažu toliko širinu duha i otvorenosti srca, pa da stvari ispitaju prije nego li otvore usta? Najlakše je kritizirati sve oko sebe. A za to nije potrebno drugo nego nekoliko nepromišljenih riječi. To zaista ne stvara lijepu starost.

Upravo mi stariji moramo se nalaziti usred zbivanja u svijetu sa svim njegovim novostima. Nitko nam neće zamjeriti ako nam se više sviđa klasična glazba. Pustimo mladima neka se vesele modernoj glazbi, dok im ne dosadi.

I prema novim tekovinama moramo biti velikodušni.

CRTICA IZ POVIJESTI

SLOBODNO SRCE, SLOBODNE RUKE, SLOBODAN JEZIK...

Dr. Antun Mahnić

Otkako je svjetska vlast – bilo privolom Crkve, bilo silom – stekla neki utjecaj na upravu crkvenih poslova, postalo je to u Sijonu kamenom spoticanja, o koji se mnogi spotaknu i postradaju. (...)

Ništa zamamljivije od mamilia svemožnog ministra liberalne države, koja još uvijek hoće da obavlja službu sakristana: „Evo ti, pope, u mene ćeš naći svega, što ti može poželjeti srce: unosnih župa, dostojanstvâ, naslovâ, ordinâ, odlikovanjâ na pretek. Biraj, dobit ćeš – samo ako padneš na koljena te mi se pokloniš!“

Kolika pogibelj za svećenika! Mnogi je već svećenik zaista pao na koljena pred Njegovu Ekscelenciju. „Preuzvišeni, evo me pokorna sluge. Pripravan sam na sve!“ I poče obilaziti vrata preuzvišene i presvjetle gospode, klanjati se na desnu i na lijevu, dok im se nije omilio i dodvorio onoga za čime je ginuo... (...)

Seb. Brunner napisao je u svoje vrijeme omašnu knjigu s naslovom: „Teološka služinčad na dvoru Josipa II.“. Ružna su to poglavljia crkvene povijesti. Oni „-izmi“ razni su oblici popovskog ulagivanja prema svjetskoj vlasti; a doba je njihova doba najnedostojnijeg ropstva Crkve u okovima državne politike. Okove su toga ropstva Crkvi skovali njezini sluge, Bogom postavljeni čuvari Sijonske kule i crkvene slobode. Izdajice...

Čuvajmo se, braćo, ove poštasti! Napram državnoj vlasti – slobodno srce, slobodne ruke, slobodan jezik; to neka bude naša deviza.

„.... *Ego sub nullius redigar potestate!* - Ali – neću da mnome išta vlada“ (1 Kor 6, 12).

(*Svećenička zajednica*, br. 3 – Krk, ožujak 1914.)

DAR STARIJIMA

Lijepo je biti star! Dok živiš, budi živ! Neka ova knjiga sve potakne na mediciju i promišljanje. Ono što ste oduvijek željeli reći svojim starijima - osobito u trenutcima životnih iskušenja - a niste znali kako ili se zbog nela gode niste usudili, napisao je legendarni slovenski svećenik Franz Sodja. On kroz lijepu mislu svjetskih velikana o starosti i starijim osobama, razmišlja i meditira o stotinu gorućih pitanja starije populacije, a to čini izravno i jasno, zahtjevno, ali i milosrdno. Autor želi dokazati da starost može biti radost i da nije samo žalopojka i bolest. Knjigu bi trebali pročitati naši stariji – to će im sigurno biti lijep dar, ali i poticaj – da svoje zemne

dane ili godine prožive radosno. Knjiga je ugodna za čitanje, ali i iskreno zahtjevna. Nije na razini „amerikaniziranih“ katoličkih uradaka koji nam se nameću ili poput površnih globalnih projekata: „Djedica se ženi“ ili „Super baka!“ Ozbiljan je to priručnik i za mlađe – jednostavno knjiga je to koja će nas sve mijenjati na bolje. Cijena: 100 kn. Tvrdi uvez - 224 str. Narudžbe: mate737@gmail.com, Mob: +385 98 9600 917

KARLOVAČKA ŽUPANIJA

Nakladnik: Treći dan d. o. o., Stara cesta 25, 10251 Hrvatski Leskovac; tel: 098 9600 917, e-mail: mate737@gmail.com, www.trecidan.hr

Glavni urednik: Dr. fra Tomislav Pervan

Uredništvo: Ljilja Vokić, Drago Krpina, vlč. Dubravko Škrlin Hren, fra Gabrijel Mioč, Michael D. O'Brien, Ivan Tolj, Mate Krajina

Grafičko oblikovanje: Danijel Leko

Uplate: Treći dan d. o. o., IBAN HR2823600001101942079,
SWIFT: ZABAHR2X • Cijena za Hrvatsku: **dobrovoljni prilog!**
BiH – 1 KM – Godišnja pretplata: 10 KM